

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 195/2010-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti V., a. s., Ž., zastúpenej advokátom Mgr. J. P., Ž., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cob 117/2009 a jeho uznesením z 20. januára 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti V., a. s., **o d m i e t a** pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. mája 2010 faxom a 4. mája 2010 poštou doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti V., a. s. (ďalej len „sťažovateľka“), podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd I“) v konaní vedenom

pod sp. zn. 8 Cb 117/2009 (ďalej aj „namietané konanie“) a jeho uznesením z 20. januára 2010 (ďalej aj „namietané uznesenie“).

Zo sťažnosti a z pripojených písomností vyplýva, že Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd 1“) je pod sp. zn. 8 Cb 171/2008 vedené konanie, v ktorom si sťažovateľka uplatňuje voči žalovanej obchodnej spoločnosti (ďalej len „žalovaná“) zaplatenie pohľadávky z titulu neuhradenej časti ceny diela s príslušenstvom. Obrana žalovanej proti návrhu je v uvedenom konaní založená na argumentácii, že uplatňovaná pohľadávka zanikla v celom rozsahu v dôsledku započítania s jej pohľadávkou predstavujúcou zmluvnú pokutu za omeškanie s odovzdaním diela. Zároveň medzi sťažovateľkou a žalovanou prebiehalo na Okresnom súde Žilina (ďalej len „okresný súd 2“) konanie, v ktorom si žalovaná tentoraz v pozícii žalobkyne, uplatňovala voči sťažovateľke pohľadávku predstavujúcu časť zmluvnej pokuty, ktorá mala prevyšovať sťažovateľkou uplatňovanú pohľadávku v konaní pred okresným súdom 1. Žalovaná uplatnila v oboch prípadoch rovnaké skutkové tvrdenia a jej procesné tvrdenia sú v oboch prípadoch založené na rovnakom argumentačnom základe.

Pokiaľ ide o konanie vedené okresným súdom 2, to bolo skončené zamietajúcim rozhodnutím potom, ako okresný súd 2 dospel k záveru „*o neplatnosti dojednania o zmluvnej pokute*“. Prvostupňové rozhodnutie bolo na základe odvolania žalovanej Krajským súdom v Žiline (ďalej len „krajský súd 2“) potvrdené a v čase podania sťažnosti ústavnému súdu bolo už v spojení s potvrdzujúcim odvolacím rozhodnutím právoplatné.

Podľa sťažovateľky došlo k porušeniu jej označených práv preto, že krajský súd 1 v namietanom konaní nerešpektoval ustanovenia ústavy a Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a v konečnom dôsledku ani spomínané rozhodnutie okresného súdu 2 v spojení s rozhodnutím krajského súdu 2.

Sťažovateľka sa ďalej odvoláva na čl. 2 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy a § 159 ods. 2 a 3 OSP a vyslovuje názor, že krajský súd 1 (ako súd odvolací) v namietanom konaní pochybil, keď uznesením sp. zn. 8 Cb 117/2009 z 20. januára 2010 zrušil v odvolaní napadnutej časti rozsudok okresného súdu 1 sp. zn. 8 Cb/171/2008 z 25. marca 2009, a tým

„nepripustným spôsobom revidoval právoplatne rozhodnutie Krajského súdu v Žiline 13 Cob 345/2008, ako aj jemu predchádzajúce rozhodnutie Okresného súdu v Žiline, a to vzhľadom k tomu, že pre Okresný súd v Novom Meste nad Váhom záväzným názorom posúdil základ nároku žalovaného opačne, ako to vyplývalo z predchádzajúcich právoplatných rozhodnutí, tieto rozhodnutia nerešpektoval, a to i napriek tom, že boli pre súd záväzné.

V súvislosti so znením ustanovenia § 159 ods. 2 OSP považujeme za potrebné uviesť, že výrok rozsudku je v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe súdov potrebné posudzovať vždy v spojitosti s jeho odôvodnením.

Aplikácia § 135 ods. 2 OSP, ktorú vykonal súd, je v uznesení bez akéhokoľvek podrobnejšieho zdôvodnenia. Aj napriek uvedenému je zrejmé, že súd aplikoval nesprávne druhú vetu § 135 ods. 2 OSP, pričom toto ustanovenie neposudzoval v spojitosti s § 159 ods. 2 a 3 OSP.

Poukazujeme na to, že právoplatný rozsudok o žalobe na plnenie zahŕňa kladné alebo záporné posúdenie existencie alebo neexistencie práva, ktoré je titulom uplatňovaného plnenia, a teda negatívne posúdenie existencie práva v žalobe na plnenie nemôže byť revidované v inom konaní pri opätovnom posúdení existencie práva v rámci posudzovania predbežnej otázky tak, ako sa to stalo v konaní pred súdom. Sme toho názoru, že vzhľadom k dôvodom rozhodnutí Okresného súdu v Žiline a Krajského súdu v Žiline sa ich rozhodnutie vzťahuje aj na posúdenie existencie nároku žalovaného v časti, v ktorej mal byť tento započítavaný na nami uplatňovanú pohľadávku, aj keď žalovaný uplatňoval len časť zmluvnej pokuty nad jej rozsah. Otázka platnosti zmluvnej pokuty bola medzi účastníkmi právoplatne a s konečnou platnosťou vyriešená. Tomu nasvedčuje aj súdna prax, ktorá dospela k záveru, že právoplatné rozhodnutie o žalobe na plnenie zakladá prekážku veci rozhodnutej pre žalobu na určenie, či tu právo je alebo nie, založenej na tých istých skutkových tvrdeniach.

Možnosť dosiahnuť konečné a záväzné rozhodnutie, ktoré je s výnimkou zákonom stanoveného postupu a prípadov nezmeniteľné, patrí k základným znakom práva na súdnu ochranu a právneho štátu ako takého. Podľa nášho názoru je nanajvýš nežiaduce, aby existovali rozhodnutia súdov, týkajúce sa tých istých účastníkov, vychádzajúce z tých istých skutkových tvrdení, ktoré sú vo vzájomnom rozpore, t. j. ktoré sú protichodné.

Postup súdu je možné považovať aj za porušenie ústavného princípu spočívajúceho v povinnosti zachovávať právnu istotu, predvídateľnosť rozhodnutí a neohrozovať dôveru v akty verejnej moci a ich vzájomnú jednotnosť.“

Z týchto dôvodov považuje sťažovateľka postup krajského súdu 1 za nezákonný a ako taký kolidujúci s obsahom základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľka v sťažnosti ďalej uvádza, že proti namietanému uzneseniu podala dovolanie, a to *„s cieľom splniť podmienku pre podanie sťažnosti stanovenú v § 53 ods. 3 zákona [zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pozn.]“*. Na podané dovolanie (v kópii pripojené k sťažnosti) sťažovateľka poukazuje aj s tým, že sú v ňom bližšie ozrejmene ďalšie dôvody, z ktorých vyplýva nezákonnosť postupu krajského súdu 1, a preto sa na obsah tohto dovolania odvoláva.

V súvislosti s podaným dovolaním napokon sťažovateľka s poukazom na § 31a zákona o ústavnom súde a § 109 ods. 2 písm. c) OSP a vzhľadom na to, že rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) o dovolaní môže dôjsť k náprave sledovanej aj podaním sťažnosti ústavnému súdu, *„avšak so zreteľom na skutočnosti, že nami vymedzené dovolacie dôvody sa mohli dotýkať len skutočností vymedzených § 237 OSP a teda nie priamo aj podľa nášho názoru najzávažnejšieho porušenia našich základných práv“*, navrhla, aby ústavný súd konanie o jej sťažnosti až do právoplatnosti rozhodnutia najvyššieho súdu o podanom dovolaní prerušil.

Sťažovateľka na základe uvedených skutočností navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti V., a. s., na súdnu ochranu upravené v čl. 46 ods. 1 Ústavy postupom vo veci sp. zn. 8 Cob 117/2009 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8 Cob 117/2009-246 bolo porušené.“

2. Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 8 Cob 117/2009-246 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie.

3. Spoločnosti V., a. s., priznáva náhradu trov konania v sume uvedenej v písomnom vyhotovení rozhodnutia, ktoré jej je Krajský súd v Trenčíne povinný zaplatiť k rukám Mgr. J. P... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

V rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd zistil, že dovolanie proti uzneseniu krajského súdu 1 sp. zn. 8 Cob 117/2009 z 20. januára 2010 podala sťažovateľka 1. apríla 2010 na okresnom súde 1. Nadväzne na to bola sťažovateľka vyzvaná na zaplatenie súdneho poplatku za dovolanie a žalovaná na vyjadrenie k nemu. Vec dosiaľ nebola predložená dovolaciemu súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho prejednávania.

Ústavný súd preskúmal na predbežnom prerokovaní sťažnosť z hľadiska existencie dôvodov podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich.

Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré v občianskom súdnom konaní sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio – inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov

verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Podstatou námietok sťažovateľky je právne posúdenie postupu krajského súdu I vo veci vedenej pod sp. zn. 8 Cob 117/2009 a jeho uznesenia z 20. januára 2010 z hľadiska rešpektovania základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy, v dôsledku namietaného porušenia ktorého sa domáha, ako v konaní pred ústavným súdom, tak zároveň aj podaním dovolania najvyššiemu súdu, zrušenia namietaného uznesenia a vrátenia veci na ďalšie konanie krajskému súdu I.

V danom prípade sťažovateľka akceptovala subsidiárne postavenie ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd tým, že podala vo svojej právnej veci dovolanie ešte predtým, ako doručila ústavnému súdu sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. V okolnostiach daného prípadu sťažovateľka podaním dovolania, ako aj podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vedome vytvorila stav „dvojkoľajnosti konania“, keď by o tej istej veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu (najvyšší súd ako dovolací súd a ústavný súd), čo nie je v podmienkach právneho štátu rešpektujúceho princíp právnej istoty ústavne aprobovateľné. Vzhľadom na skutočnosť, že uplatnenie právomoci dovolacieho súdu v danej veci predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu, možno považovať podanie sťažnosti ústavnému súdu ešte pred rozhodnutím dovolacieho súdu o poslednom procesnom prostriedku, ktorý bol sťažovateľkou využitý, za predčasné. Ústavný súd môže prijať sťažnosť na ďalšie konanie a meritórne o nej rozhodnúť až vtedy, ak príslušné orgány verejnej moci už nemajú možnosť namietaný stav zásahu do základných práv alebo slobôd napraviť.

Súčasťou konštantnej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných právnych predpisov, neznamená samotné podanie oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (IV. ÚS 177/05, IV. ÚS 180/2010).

Iba za predpokladu, že sťažovateľ využil všetky jemu dostupné právne prostriedky súdnej a inej ochrany svojho základného práva alebo základnej slobody a nebol s ich uplatnením úspešný, môže predložiť – s použitím sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy – namietané porušenie tohto základného práva alebo slobody ústavnému súdu. K tomu treba dodať, že sťažovateľ nemá podľa ústavy a zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využije, ale je povinný postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľom ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí (čl. 142 ods. 1 ústavy a § 1 a 7 OSP).

Ústavný súd už zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 145/2010), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je takáto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

Ústavný súd už v tejto súvislosti taktiež judikoval (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, III. ÚS 167/2010, IV. ÚS 49/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54, ako aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. novembra 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04).

Nie je preto dôvodné, aby sťažovateľka v prípade podania dovolania podala zároveň aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť.

Predčasnosť a neprípustnosť sťažnosti však v okolnostiach danej veci vyplýva najmä z toho, že k prípadnej náprave tvrdeného zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľky by bolo v rámci konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy z preskúmania ústavným súdom vynechané rozhodnutie o poslednom procesnom prostriedku, ktoré jej zákon na ochranu jej základných práv alebo slobôd v konaní, ktoré dosiaľ prebieha, poskytuje. Na tom nič nemení ani skutočnosť, či v ďalšom priebehu konania bude musieť byť rešpektovaný buď právny názor vyslovený v namietanom uznesení krajského súdu, alebo, v prípade, ak bude sťažovateľka úspešná v dovolacom konaní, právny názor súdu dovolacieho.

Úlohou ústavného súdu nie je totiž náprava prípadných pochybení všeobecných súdov v neskočených (prebiehajúcich) konaniach, ale ústavný súd je zásadne povolaný posudzovať až z komplexných hľadísk po právoplatnom skončení veci, či konanie ako celok a jeho výsledok sú ústavne udržateľné.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľ'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06). V nadväznosti na to ústavný súd pripomína, že v rámci konania o sťažnosti zásadne preskúmava len právoplatné rozhodnutia, a to v tom zmysle, že musí ísť o rozhodnutia, ktorými sa konanie právoplatne skončilo.

Ak ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti pripustil výnimky z tejto zásady, išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však je, že v konkrétnom prípade musí ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a nezvratným spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, ako aj to, že námietka ich porušenia sa musí vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla by už byť uplatnená neskôr. O takýto prípad však podľa názoru ústavného súdu vo veci tejto sťažnosti nejde.

Pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry ústavný súd ďalej poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí v danej veci od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03) obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. júna 2002) vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

V spojitosti s tým ústavný súd zastáva názor, že namietaný postup a na jeho základe vydané uznesenie krajského súdu I by mohli zakladať porušenie označeného práva sťažovateľky len v prípade, ak by boli spojené s konkrétnym relevantným nepriaznivým dôsledkom pre ňu, ktorý bol týmto postupom (resp. rozhodnutím) spôsobený, pričom by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe, prípadne v opravných konaniach (pozri napr. IV. ÚS 322/09). Každý iný postup by neprípustne rozširoval kompetencie ústavného

súdu a vo svojom dôsledku by ho staval do pozície ďalšej súdnej (opravnej) inštancie mimoriadnej tým, že by mohla ingerovať do konania, ktoré stále pred všeobecnými súdmi prebieha.

Posúdenie námietok sťažovateľky formulovaných v jej sťažnosti bude úlohou všeobecných súdov v ďalších štádiách konania v jej právnej veci vrátane konania o opravných prostriedkoch, ktoré bude mať k dispozícii.

Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci (predovšetkým o jej návrhu na prerušenie konania) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2010